

optaget af, at opsvinget ikke skal løbe løbsk – også at give disse signaler til finansmarkedet, til erhvervslivet og til udlandet om opbremsningen af den finanspolitiske lempelse?

Så nævner fru Pia Gjellerup beslutninger uden for aftalen. Vi er da enige om, at vi kun er bundet til aftalen, men jeg gør dog fru Pia Gjellerup opmærksom på, at vi i aftalen har en meget fornuftig forpligtelse til at overholde, at ingen fremsætter forslag, der får økonomiske konsekvenser i finansåret.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er ikke specielt befordrende for en lødig debat om ganske alvorlige problemer med ubalance i den offentlige økonomi i Danmark, at hver eneste gang der er nogen, der sætter spørgsmålstegn ved, om regeringen virkelig er nærmest gudelig i sin visdom, bliver det erklæret, at det er mennesker, der har sortsyn, og det er pessimister og det er nogle, der kun er ude på at skade den gode udvikling, regeringen har fået sat i gang.

Selv om jeg godt ved, at man i Socialdemokratiet nærmest opfatter gæld i og fortsat gældsætning af vort samfund som nogle pseudoproblemer, er jeg altså nødt til at gøre opmærksom på, at det er et alvorligt problem, som alle andre end Socialdemokratiet tager ganske alvorligt.

Men jeg ved godt, hvorfor man ikke vil tage det alvorligt: fordi det er kedeligt at skulle gå ud og fortælle sit socialdemokratiske bagland og den danske vælgerbefolkning og den danske befolkning i det hele taget: Næste år bruger vi ca. 8.000 kr. mere pr. borger, end der kommer ind, så en almindelig dansk 4-personers-familie burde have betalt 32.000 kr. mere i skat, end den gør, fordi alle de socialdemokratiske løfter skal indfries.

Så er der det argument, som vi hører i dag, og som jo er blevet gentaget mange gange igennem det sidste 1½ års tid, nemlig at det går stille og roligt.

Ja, det går stille og roligt i den forkerte retning! Det er den forkerte retning, når staten fortsat bliver gældsæt og vi har så kolossalt stor en statsgæld, og det er lidt pinligt, at vi nu, hvor der er højkonjunktur, har et tilsvarende underskud på statens finanser som i de år, 1991-1992, hvor der var lavkonjunktur.

Hvis ikke man er i stand til at få det underskud bragt ned, når der er højkonjunktur, hvor-

når kan det så bringes ned? Den seneste melding fra regeringen er: Måske engang i 1997 eller sådan noget vil man overveje det. Men hvad nu hvis der ikke bliver ved med at være højkonjunktur, hvis der bliver lavkonjunktur igen? Det er set før, at der er kommet lavkonjunktur. Så står vi med et meget alvorligt problem, for så er vi ganske enkelt ikke i stand til at indfri den gældspukkel, som i øjeblikket bliver skubbet foran os.

Derfor må jeg bede fru Pia Gjellerup om at lade være med at kalde den slags sortsyn. Det er et nøgternt referat af, hvor alvorlig statens økonomi er, og når man går op og præsenterer det, kan det ikke nytte noget, at man bliver beskyldt for at have sortsyn. Vi fortæller bare sandheden, og den er desværre ikke særlig flatterende.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er naturligvis kun godt, at det går den rigtige vej med hensyn til beskæftigelsen. Det er der ingen der kan andet end at være glad for. Fru Pia Gjellerup gav jo også udtryk for en generel optimisme: Det gik godt, stille og roligt! Så må man jo spørge, hvorfor det så er nødvendigt – når det nu går så godt – at der er nogle, der skal betale for dette finanslovforlig?

Jeg vil her nævne to ting:

Den ene er, at den gruppe efterlønsmodtagere – mennesker, som er i dagpengesystemet – som runder 60 år, og som hidtil har kunnet vente nogle år med at gå over på efterløn, nu altså skal gå over før. Der har man altså skønnet, at man i første omgang, i 1997, kan tjene 50 mio. kr. og i 1998 100 mio. kr.

Det er altså nogle efterlønnere, som skal bidrage med et beløb til det gilde, der skal være. Vi synes ikke, at specielt efterlønnere er dem, der har bedst råd til at bidrage, og jeg vil godt høre fra fru Pia Gjellerup, om det er socialdemokratisk politik.

Den anden er de stramninger af rådighedsbeholdningen, som man indfører. Der forventer man jo, at det i de kommende år vil give 100 mio. kr. til Arbejdsministeriets budget. Til gengæld regner man så omvendt med, at det vil give en merudgift i Socialministeriet på 40 mio. kr. Man flytter altså nogle udgifter fra det ene ministerium til det andet.

Der vil jeg godt høre, om det også er socialdemokratisk politik, at det netop er de arbejdsløse, der på denne måde skal bidrage til at sikre, at opsvinget kan få lidt ekstra, og at statsunderskuddet ikke bliver så stort.